

N. ΣΟΖΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαπτείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰφρ. Tony.— Βασβολδὸς Κρεστόδσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετὰφρ. Ἀρ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβ. δὲ Μοντεπέρ: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΓΓΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετὰφρ. Παρ. Παρῶ.— Χ. Χριστιανού Ἄνδερσεν: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε προ-
πληρωτέοις Συνδρομητὰς εἰς
τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμ-
βάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βι-
βλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπαρτ
καὶ Χίρστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης
δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν
σελίδων ἐξαιρέτως χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50
ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ.
2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα
τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προ-
πληρώσαντας συνδρομητὰς μας,
πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25
τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθή-
κης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λε-
πτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Κατεφρόνησαν τὴν πίστιν τῶν πα-
τέρων των, ἀλλὰ θὰ τιμωρηθῶσι...

— Ἄμ' ἡ φωτιὰ, ποῦ καθὼς λέγει τὸ
τραγοῦδι, τοὺς περιμένει εἰς τὸν ἄδη;

— Πρόσεχε τὴν ἰδικήν σου, τέκνον
μου, διέκοψεν ὁ ἀδελφός Οὐβέρτος. Νο-
μίζω ὅτι ἡ ὁμελέτα σου ἤρχισε νὰ μυρίζῃ
ὡς αἰρετική.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ νέα χωρική κε-
νούσα ἐν τρυβλίῳ τὸ ἐν τῷ τηγανίῳ πε-
ριεχόμενον, ἐκάηκε λιγάκι.

— Δὲν πειράζει, ὑπέλαβεν ὁ Διονύσιος,
ἀρκετὰ ὀρεκτική εἶναι καὶ τώρα.

Καὶ ἡτοιμάζετο νὰ καταμερίσῃ αὐτὴν
διὰ μέγαλον ξυλίνου κοχλιαρίου, ὅτε δύο
ἱππῶται θωρακοφόροι ἐπεφάνησαν αἰφνης
καὶ ἐσταμάτησαν παρὰ τὸν οὐδὸν, ὡς δύο
φρουροὶ φυλάσσοντες τὴν θύραν.

Οἱ μοναχοὶ ἐφρικίασαν, κατάρθωσαν ἐν
τούτοις νὰ φανῶσιν ἀπαθεῖς.

Ὁ ἀδελφός Οὐβέρτος ἠγέρθη, ἀλλ' εἰς
νεῦμα τοῦ συντρόφου του ἐκαθέσθη πά-
λιν.

Ἐλαβε τὸν ἄρτον, ὃν ἡ Μαρκελίνη πα-
ρέθεσεν αὐτοῖς, ἐχάραξε σταυρὸν διὰ τῆς
αἰχμῆς τοῦ μαχαίριου, μεθ' ὃ ἐκοψεν αὐτὸν
εἰς δύο ἴσα μέρη, ἐξ ὧν προσέφερε τὸ ἓν
τῷ ἀδελφῷ Διονυσίῳ.

Οἱ ἱππεῖς, οἵτινες προσέδεσαν τοὺς ἱπ-
πους των εἰς τὸ παράθυρον, εἰσῆλθον θο-
ρυβωδῶς εἰς τὴν καλύβην.

— Εἰς τὸν διάβολον ὁ κύριος Βουρβό-
νος, ἀνέκραξεν ὁ εἰς τούτων καθεζόμενος
εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης.

Οἱ μοναχοὶ ἀντήλλαξαν ταχὺ βλέμμα
καὶ ἔφερον ταυτοχρόνως εἰς τὰ χεῖλη τὰ
ποτήρια αὐτῶν.

— Ὑγιαίνετε, πανοσιώτατοι, εἶπεν ὁ
δεύτερος ἱππεὺς καθεζόμενος πλησίον τοῦ
συντρόφου του.

— Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἔστω μεθ' ὑ-
μῶν, τέκνα μου! ἀπήντησεν ὁ ἀδελφός
Διονύσιος.

Οἱ ἱππῶται προσέκλινον, κτυπῶντες δ'
ἐπὶ τῆς τραπέζης:

— Αἶ, κόρη, κρασί! ἀνέκραξαν.

— Πάγω νὰ φέρω, ἀπήντησεν ἡ Μαρ-
κελίνη.

— Αἶ, Γουλάρ, ὑπέλαβεν ὁ πρῶτος, πι-
στεύω ὅτι ἄμα πίνωμεν τὴν φιάλην μας θὰ
φύγωμεν.

Ὁ ἕτερος ἔλαβεν ἀπὸ τῆς ζώνης τὸ
ξίφος αὐτοῦ καὶ τὸ ἀνήρτησεν ἀπὸ τινος
καρφίου ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐμπεπηγμένου.

— Νὰ μὲ κρεμάσουν ἂν φύγω πρὶν νυ-
κτώσῃ!

— Ἀλλὰ τὸ καθήκον μας!

— Ἀς τὸν συλλάβῃ ὅστις δυνήθῃ τὸν

κύριον Βουρβόνον. Εἶμαι κατάκοπος καὶ
πεινῶ, Φοσέ.

— Σκέφθητι τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοι-
βήν, Γουλάρ!

— Ἀς τὴν κερδίσῃ ὅστις θέλει! . . .
Εἶμαι μισαποθαμμένος καὶ τί χρειάζονται
τὰ χρήματα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ νεκροῦ!

Ἡ Μαρκελίνη ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης δύο δοχεῖα οἴνου.

Οἱ ἱππῶται ἔπιον ἀπνευστί, καταβρο-
χθίζοντες διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἐνώπιον
τῶν μοναχῶν παρατεθειμένην ὁμελέταν.

Καθ' ἣν στιγμήν οὗτοι ἔτεμνον αὐτὴν,
ὁ Γουλάρ ὤρμησεν πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀπέ-
συρε τὸ πινάκιον κραυγάζων:

— Μὴ τρώγετε, πανοσιώτατοι! Εὐλο-
γητὸς ὁ Θεός! ἔφθασα ἐγκαιρῶς διὰ νὰ
σᾶς ἐμποδίσω νὰ ἁμαρτήσετε . . . Εἶναι
Παρασκευή!

— Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν καλωσύνην
σου, φίλε, ὑπέλαβεν ὁ ἀδελφός Διονύσιος
μειδιῶν, ἀλλ' ἡ εἰδήσις ἔρχεται πολὺ ἐνω-
ρίς ἢ πολὺ ἀργά. Πολὺ ἀργά, διότι ἤρχι-
σαμεν πολὺ ἐνωρίς, διότι δὲν ἐτελειώσα-
μεν ἀκόμη.

— Ἄλλως τε, τέκνα μου, προσέθηκεν
ὁ Οὐβέρτος, ἔχομεν ἄφειν. . . ὁ ὁδοιπόρος
τρώγει ὅ,τι δύναται καὶ ὅχι ὅ,τι θέλει.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Γουλάρ, ἔπρεπεν ὁ
βασιλεὺς νὰ δώσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς ἄφειν,
οἱ ὅποιοι ἔχομεν τόσῳ βαρεῖαν ἀποστολήν.

— Τί προλήψεις εἶν' αὐταί, σύντροφε,
υπέλαβεν ὁ Φοσέ. Μήπως δὲν ἐξηγνισθη-
μεν σήμερον τὴν πρωίαν, ἀφοῦ ἐπνίξαμεν
εἰς τὸ φρέαρ τοῦ κήπου των τοὺς τρεῖς
ἐκείνους μικροὺς αἰρετικούς, τὰ τέκνα τοῦ
ὑπουργοῦ;

— Ἐχεις δίκαιον, Φοσέ. Ἀφοῦ τόσον
καλὰ εἰργάσθημεν δι' αὐτόν, ὁ Θεός δὲν
θὰ μνησικακήσῃ ἂν ἀναλάβωμεν δυνάμεις;
δὲν εἶν' ἀληθές, πανοσιώτατοι;

Ὁ Διονύσιος κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν
ἐν ἀποκρύψῃ μορφασμῶν ἀηδίας. Ὁ Οὐ-
βέρτος ἐμειδίασε καὶ εἶπεν:

— Ἄν ἡ ἀποστολή σας εἶναι ὁ διωγ-
μὸς τῆς αἵρέσεως, ἀξίζετε νὰ μερισθῇτε
μὲ ἡμᾶς αὐτὴν τὴν ὁμελέταν.